

De troost van de kunst

Poëzie

Germain Droogenbroodt

@ 2026, Germain Droogenbroodt
Illustratie omslag: Hans Swan

Publicatie: POINT-Boekenplan
boekenplan.nl
mosaesonetto.com

ISBN 978 90 8666 610 2 paperback
ISBN 978 90 8666 611 9 e-boek
NUR 306

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd
gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige
wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën,
opnamen, of enige andere manier, zonder toestemming van de
uitgever.

Een ethisch en esthetisch toevluchtsoord

"Zou een werktuig, gemaakt door de mens, tot meer menselijkheid leiden?" Die vraag stelt Germain Droogenbroodt in zijn nieuwe bundel, *De troost van de kunst*. Veertig jaar schrijft hij al over grenzen heen. Zijn gedichten verschenen in 33 landen en wonnen meer dan dertig prijzen.

Hij is ook vertaler, festivalganger, bruggenbouwer. Met Poëzie zonder Grenzen wil hij iets simpels: poëzie als toevluchtsoord, als licht in het duister. Zijn gedichten zijn precies dat, in een tijd die er hard aan toe is.

Nietzsche vroeg zich af: zouden er kunstenaars zijn geweest als de mens zelf al een kunstwerk was? We zoeken troost in kunst omdat het leven die troost niet biedt. Kunst laat ons terugkeren naar wat de tijd meesleurt. Thomas Mann voegde daaraan toe: echte kunst wekt ons. Daarin schuilt haar kracht.

Troost en ontwaken. Twee woorden dragen deze bundel. Dat is het toevluchtsoord dat kunst vandaag biedt, in een tijd van bezit en consumptie, ver van het spirituele.

Toch draagt dit boek een fakkel van hoop. De dichter belooft "de grens te overschrijden van duisternis naar licht." Want "het oog kan de beelden van verwoesting niet wissen." De oorlog in Gaza bewijst dat elke dag: "het enige licht aan de hemel zijn de moordende raketten." Oorlogsmisdaden, onderdrukking, bedrog. Geen einde in zicht. "Het oog is verblind, vergrendeld het hart."

De natuur lijdt evenzeer. Droogte, smeltende gletsjers, rampen: waarschuwingen die de mens negeert. "Hoelang nog aanvaardt de natuur de mateloze hebzucht van de mens?" Ook kunstmatige intelligentie krijgt een plek. Ze rukt op, verleidt, dreigt onze identiteit over te nemen: "Zullen wij in de spiegel nog het beeld zien van ons eigen zijn?"

Het antwoord op die vervreemding ligt voor Droogenbroodt in de natuur, en in stilte. De aarde kent een wijsheid die wij kwijtraakten. Ze laat bomen bloeien. Ze schenkt ons het groen van hoop.

Rafael Carcelén

De troost van de kunst

In de wachtzaal van het leven
met woorden, klanken of kleuren,
wat droef of duister was verlichten

afgronden overbruggen
de nacht uit het oog verdrijven

met de toorts van de hoop
de grens overschrijden
van duisternis naar licht.

Kwaadaardig?

Hier en daar
duikt er onkruid
tussen de graven op.

Zouden sommige mensen
— zelfs als hun lichamen al vergaan zijn
nog steeds kwaadaardig zijn?

Teloorgang van waarden

Niet alles wat verloren gaat
is waardevol en verlies

maar waarden die ooit
het oog of het hart verblijdden
zoals kunst, muziek, poëzie,
medegevoel of menselijk contact
zouden nooit mogen verdwijnen
zouden nooit teloor mogen gaan.

Wat achterblijft

Hoe hard men ook denkt
niet alles wat men heeft beleefd
blijft opgeslagen achter

het geheugen bewaart niet alles
alleen wat ooit het diepste
van het hart heeft gestreeld
of te diep heeft gekwetst.

Crimineel

Een overwinning
die de vernieling van woningen
scholen en ziekenhuizen heeft gekost
en ook het leven van duizenden mensen
is geen overwinning, maar vernieling
en het doden van duizenden mensen.

Hindernissen

Er is geen levensweg
die zonder hindernissen verloopt

tussen de wortels en de stam
die naar de roos toe leidt
bevinden zich doornen.

Moderne tijden

De loketten met mensen
die toegang of informatie verschaften
zijn door automaten vervangen

uitgebreide antwoorden op vragen
die men indertijd telefonisch verkreeg
zijn nu standaard en voorgeprogrammeerd

onze smaak is geregistreerd
wat we moeten horen of zien
is geregistreerd

we leven nog
maar ons eigen leven niet meer.

Herinneringen

voor Ramón Martínez – Fuente Vaqueros

De mooiste herinneringen zijn
zoals de golven op het strand:
ze komen altijd terug
steeds weer en opnieuw.

We graven...

We graven in de aarde
we graven in de atmosfeer
we graven almaar dieper

niet in het verleden
maar in het heden
en in wat komt

we graven almaar dieper
— ons eigen graf?

Een handvol as

Nauwelijks of niet eens hoorbaar
de vleugelslag van het leven
die ontijdig of langzaam uitsterft
en nauwelijks meer achterlaat
dan een handvol as.

Verblindings

Met hun vrolijk gezang
ontdoen de vogels
het duister van de nacht

en het oog wordt verblijd
door de fascinerende beelden
die de dageraad schildert
op het doek van de horizon
maar alleen voor het oog toedekt
wat elders aan leed en onheil geschiedt.